

de liderligste Knægte samles og hvor Skøgehüsenne ligge. Der ere Børnene fra Morgen til Aften udsatte for at se alt muligt slet og det ofte uden Forældrenes Skyld; de se endog med Sorg paa det. Jeg vilde meget ønske, at man vilde tage det med i Betragtning, naar man skal lovgive paa dette Omraade. Man maa gøre alt muligt, ikke blot i det enkelte Hjem, men ogsaa sørge for, at Forargelsen tages bort. Vi have fra en Side længe ventet, at man skulde tage fat paa dette Forhold med Usædeligheden. Der er i Folketinget vedtaget et Forslag, og det kommer vel ogsaa her op, og det vilde være heldigt, om vi vilde blive ved at arbejde paa dette Forhold, saa at vi kunde faa taget en Del af Forargelsen bort, ikke mindst for den stakkels opvoksende Slægt, der skal gaa Fremtiden i Møde. Det er med Sorg, at man, naar man en Aftenstund gaar gennem disse Gader, ser Børnene staa uden for Bølleknepperne og Skøgehüsenne. Mange Gange vilde Forældrene det maaske slet ikke. Børnene drages derved ned i Elendigheden og besmittes sjæleligt paa en Maade, som de aldrig nogen Sinde kunne ryste af sig. Naar der altsaa i § 1 bliver Tale om dette, at Forældreretten skal tages fra Forældrene; maa man tage Hensyn til de Forhold, hvorunder disse leve. Fattige Folk kunne ikke flytte ind med deres Børn i de Gader, hvor de bedrestillede bo. De ere nødtte til at bo, hvor de kunne faa Lejlighed, og det er jo i det hele taget vanskeligt for Smaakaarsfolk at faa Lejlighed i Kjøbenhavn, navnlig naar de have mange Børn. Jeg vil derfor meget ønske, at det eventuelle Udvalg, eller hvem der ellers faar med det at gøre, har et aabent Øje for dette Forhold. Jeg tror, at den største sædelige Fordærvelse og største Vanart og Ulykke kommer fra disse offentlige Steder, som paa en Maade have en Slags Lovhjemmel.

Justitsministeren (Goos): Hvad den ærede sidste Taler ytrede, gaar i en Retning, der vist vil stille alt for store og uløselige Opgaver for Samfundet, og hvad han der vil, kan i ethvert Tilfælde ikke bringes inden for dette Forslags Ramme.

Til det ærede Medlem, som først havde Ordet, skal jeg gøre nogle Bemærkninger, og jeg skal da begynde med det sidste, det ærede Medlem omtalte, nemlig at Lovforslaget paa flere Punkter gør en Søndring mellem eller regner med to forskellige Ministerier. Dette er rigtigt, det er Justitsministeriet og Kultusministeriet. Det

er jo begrundet i den forhaandenværende Ordning. At Kultusministeriet og de Myndigheder, der høre derunder, maa have et Ord med at sige, naar det gælder Skoleundervisning, er jo givet; for en Del vedrører dette Forslag jo Skoleundervisningen. Men dernæst er der med Hensyn til de private Anstalter, der tage sig af disse Børn, og som dette Forslag tilsigter at hjælpe videre frem i den Virksomhed, de saa paaskønnelsesværdigt udfolde allerede nu, i den gældende Ordning en Søndring, idet der er visse af disse Anstalter — hvad man vil se af ethvert Finanslovforslag — som findes under Justitsministeriet, og andre, navnlig alle de støttede Børnehjem, som findes under Kultusministeriet. Det har ikke været min Hensigt at forandre noget i dette Forhold, som jo altsaa er det, der er det administrative og legislativt vedtagne. Jeg siger ikke, at det ikke kunde forandres, men der har ingen Nødvendighed været for mig til at foreslaa en saadan Forandring, thi paa den Maade, det nu er, kunde det ogsaa godt blive at gaa, selv om man vilde sondre noget anderledes for Fremtiden, navnlig da saaledes, at det, som kaldes Børnehjem, forblev under Kultusministeriet, medens der under Justitsministeriet samledes alle egentlige Opdragelsesanstalter, hvad der nu ikke er Tilfældet, idet „Bøggildgaard“, som er oprettet af Foreningen af 1837, findes paa Kultusministeriets Budget, hvilket jeg maa betragte som noget anomalt. Det er altsaa Grunden til, at man ikke tilsigter at gøre nogen Forandring i de bestaaende Forhold i den Henseende, og Spørgsmaalet frembød sig ogsaa fra først af saaledes: Er det Justits- eller Kultusministeriet, der skal tage sig af denne Sag? Grunden til, at jeg til syvende og sidst blev enig med mig selv og min Kollega om, at det var Justitsministeriet, er den, at en aldeles væsentlig Del af den Omsorg, Lovforslaget tilsigter at give et Bidrag til, hører under Justitsministeriet og maa høre derunder, nemlig alt, hvad der vedrører, hvad vi her kalde forbyrderiske Børn; det kan ikke forandres. Men der er ogsaa en anden Del deraf, der nødvendigvis maa høre under Justitsministeriet, og det er det, som angaar den væsentligste Anvendelse af Forsorgen, den nemlig, at man tager Forældremyndigheden fra Forældrene og overgiver den til andre, det være sig nu Foreninger eller private. Det er et Spørgsmaal, som ifølge den gældende Ret efter Sagens Beskaffenhed ikke kan henlægges under andre end Justitsministeriet, der er